

C. O. Pedersen: Det foreliggende Forslag om Afløsning af Tienden i de sønderjydske Landsdele maa siges at være i høj Grad paakrævet, og jeg skal ikke gøre ret mange Bemærkninger om det. Naar jeg siger, at det er paakrævet, ligger det i, at der er saa stor Uensartethed i dette Forhold mellem Sønderjylland og den øvrige Del af Landet, og jeg kan fuldt ud tiltræde den Tanke, at man søger at gøre Forholdene ensartede. Det Forslag, her foreligger, er fremkommet, dels efter Tilskyndelse fra Tiendeydere, dels ogsaa fra Tiendenydere. I Virkeligheden staar alle de interesserede Parter bagved, og det synes mig at være den bedste Begrundelse for Forslagets Fræmsættelse.

Jeg skal gøre nogle faa Bemærkninger til enkelte Paragraffer og da først og fremmest til § 1, hvor der staar:

„Fra 1. Januar 1929 at regne skal alle Tiender“

o. s. v. Jeg vilde have foretrukket, om der i denne Paragraf havde staaet, at de fra 1. Januar forfaldne Tiendeydelser skulde betales saaledes, i Betragtning af at den Tiende, der forfalder i November dette Aar, først skal betales efter 1. Januar. Der kan der opstaa en lille Misforstaaelse, som jeg anmoder den højtærede Kirkeminister om ved en Udtalelse herfra at rette, saaledes at ikke de, der til næste Aar skal betale den i Aar forfaldne Tiende, kommer i den Tro, at det Forslag ogsaa gælder denne Tiende.

I § 2 skal jeg henlede Opmærksomheden paa den sidste Sætning:

„Værdien af Tiendeydelser in natura, paa hvilke der ikke er sat Kapiteltakst, bestemmes ved Skøn af uvildige Mænd, udmeldte af Retten.“

Jeg kan fuldt ud tiltræde denne Formulering, men jeg gør opmærksom paa, at der her kan opstaa ret betydelige Omkostninger, idet disse Mænd jo skal have Vederlag for det Arbejde, og jeg skulde mene, det vilde være rigtigt, at de Omkostninger, der opstod ved saadan Fastsættelse af Tienden, kom til at hvile paa den samlede Omkostningskonto, at de ikke kom til at paahvile de Tiendeydere og -nydere, som skal have Forholdet reguleret.

Jeg skal saa blot gøre en Bemærkning vedrørende Kapitelstaksternes Fastsættelse. Jeg gør det, fordi jeg ved, at der visse Steder har været den Tanke fremme, at man burde have valgt de tidligere sønderjydske Kapitelstakster som Grundlag for Tienden. Her i Forslaget siges, at for den Del, der hører til Ribe Stift, er det Ka-

pitelstaksterne i Ribe Amt, der skal lægges til Grund, og paa samme Maade lægges for Haderslev Stifts Vedkommende Kapitelstaksterne for Vejle Amt til Grund. Naar jeg finder det saa rigtigt, som her er foreslaaet, er det, fordi de tidligere Kapitelstakster, de slesvigske Kapitelstakster, i høj Grad er paavirket af den tyske Korn-told, og man kan ikke med Rimelighed forlange, at den Tiende, der nu skal ydes, skal hvile paa Priser, der havde et Tillæg paa Grund af denne Told.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget.

Knud Hansen: Mit Parti er alt andet end begejstret for det her foreliggende Lovforslag, og hvis der ikke for 25 Aar siden var gennemført en tilsvarende Lov for den øvrige Del af Landet, vilde vi bestemt være gaaet imod Forslaget. Den eneste Begrundelse, der kan være for os til at gaa med til Forslaget, er den, at der maa gives Befolkningen i de sønderjydske Landsdele samme Kaar som Befolkningen i det øvrige Land.

Men naar vi følger denne Linie, uagtet vi var afgjort Modstandere af den Tiendelov, som gennemførtes i 1903, maa vi ogsaa kræve, at det kommer til at gælde i alle Forhold, hvor en ensartet Lovgivning er mulig. Her er Tale om at borttage en Grundbyrde, en Kirkeskat, som hviler paa de sønderjydske Ejendomme. Det er en Belastning, som de sønderjydske Grundbesiddere gerne vil af med. Derimod vil de være fri for at faa de Amtsskatter, som helt har hvilet paa Jorden for den øvrige Del af Landet, og efter det Forslag, som er forelagt her i Rigsdagen, og hvorefter Amtsskatterne skal ændres, vil de ogsaa hovedsagelig komme til at hvile paa fast Ejendom. Bettingelsen for dette Lovforslags Gennemførelse burde være, at Amtsskatteoven blev gældende for Sønderjylland ligesom for det øvrige Land. Det er en forkastelig Praksis at gennemføre dansk Lovgivning i Sønderjylland, naar den behager Grundbesidderne, men lade den tyske Lovgivning bestaa, naar Grundejerne foretrækker den.

Jeg ønsker ogsaa at begrunde, hvorfor vi vilde have bekæmpet Lovforslaget, hvis det ikke var Lov for det øvrige Land. Her er Tale om en Skat hvilende paa fast Ejendom, som det foreslaas at afvikle. Det maa i denne Forbindelse kunne være af Interesse at se, hvad en saa fremragende Mand som Vilhelm Lassen, der jo i Begyndelsen af dette Aarhundrede var Finansminister, udtalte som Venstres Ordfører i 1903 ved